

Štefan je sklonil život, oprl se je z rokama ob posteljo in je strmel z velikimi očmi.

„Kako se pišeš?“

„Peter Novljan!“

„Tako! Hvala! Mislil sem, da se pišeš —“

Legel je na posteljo, položil je roko pod glavo in je zatisnil oči.

„Mislil sem, da se pišeš Štefan Poljanec.“

In premišljeval je žalosten.

„Kaj ni konca? Kaj se res vrti v kolobarju? Gospod Valentin umira, ko je že zdavnaj umrl — mene, sina njegovega, je obsenčilo spoznanje — in glej, že se mi je porodil sin. V kolobarju, brez konca!“

Zadremal je v žalostnih mislih, in ko je zadremal, je ugledal ob vznožju Matildo in Petra Novljana. Sedela sta tesno drug ob drugem, držala sta v roki stare, mastne karte, molčala sta in sta gledala v strop in sta — uvaževala praktične razmere.

(Dalje prihodnjič.)

Idila.

Na morju višnjevem
čolniček se ziblje,
v čolničku mlad ribič
se k valom nagiblje!

Kraj sinjega morja
mladenka se šeta . . .
In pesmi si poje
in venec si spleta. —

A ribice drobne
se s trnkom igrajo
in vali skrivnostno
med sabo šumljajo:

„Kaj ribiču danes
nagaja tak veslo?
Kaj bi ga najraje
k obali poneslo? —“

„Kaj vedno k obali
pogled mu uhaja?
In trnek — ta trnek
pa prazen ostaja? —“

„Ej gleda tam devo
tak lepo in mlado,
njej ribič nastavlja
pač trnek in vado!““

M. P. Nataša.

